

**Imam
dvaindvajset
let**

Marjeta
Kušar

JEZERO Kako malo moči je potrebno,
da toplota in luč nista več to,
kar sta.
vse
lahko posrkaš z enimi samimi usti.
In ostane tema
in svetlost privida,
za odsev človeka,
ki ne pozna skromnosti.

ODMEV 9 Imam 954.

Imam življenje,
imam dvaindvajset let,
imam en mesec,
imam tale čas.

Imaš to tudi jutri?

ZENICA ŽALOSTI Velika trudnost
 kar naprej grize potemnele zenice.
 Trepalnica grabi,
 in dolge roke brezbržnih pogledov
 trgajo pisanost spomina.
 Razpeta hodim na prag,
 ne iz nečimrnosti.
 Da v prsih začutim divje snidenje,
 da s svojo toploto ogrejem vračanje k morju.

NEPESEM Ne kradem — nimam!
 Tudi v mislih ne.
 Včasih je čas,
 ko sem vseeno polna tvojega.
 Čistih toplih pomenov.
 To ni podoba poljuba.
 Velika, nežna lakota
 je v svojem golem zatajevanju postala
 prostodušnost.
 Greje
 le želja teme
 po kosu čiste, tanke svetlobe.

TO ČESAR NI Čist prostor prineseš
 s silo
 iz naju obeh.
 Odpreš okna in vrata
 in sonce stori odmev.
 Vrata stojijo.
 Ne greš noter,
 ne morem ven.
 Razpadle luči golta prah.
 Nečesa ni . . .

DOPISNICA 6 Kaj jè?
 En sam tvoj svež simbol
 bi rada,
 ki obleži na mizi,
 počaka na dvorišču,
 se skriva v uho.

Ta strahotni ponoreni nič
 bi bil preglašen.

JUG Rekla sem ti v temo.

O brezbržnosti,
da preziraš . . . ,
brežčuten si.
Zatajeno se vrača.
Na zidu pa še obrazi od takrat.
Z nobenim ne opaziš.

S presenečenim molkom jih pogleduje
poljub.

Mila
Vlašić-Gvozdić

**Vrata
bivanja**

ZAPIRAM SVOJE
SKRIVNOSTI
V KLETKO

da bi se napolnila s ptičjimi glasovi.
V vrt zakopavam svoje sanje,
da bi zraslo češnjevo drevo.

MOJA PESEM

Oddaljuješ se od mene, lepi dan.
Zakaj nisem sončna ura, da te zapišem vase?
Življenje je zavzelo vse mesto.
Niti malo prostora zame.

V Pompejih